

som har gjort, at han i en saa lang Række af Aar er bleven staaende med en lavere Pension, end de øvrige ligestillede Officerer. Denne Mand blev brugt i Krigen fra 1848—50, og som det synes, har han gjort meget god Tjeneste; i 1856 erholdt han et Tillæg af 40 Rbd., som han antog var i Lighed med, hvad der var tilstaaet flere andre Officerer, der havde tjent i Krigen. Krigsbestyrelsen erkjendte imidlertid, at Billighed talte for, at den Vedkommende fik nogen Opreisning for den Fremgangsmaade, hvorpaa man var gaaet frem imod ham i 1842, og den vedkommende Krigsminister forelagde en Lov om forhøjet Pension til ham, som blev vedtaget i 1858, hvorefter han i det Hele fik 430 Rbd. i Pension, som han endnu har. Han formener imidlertid, at de 40 Rbd., han fik i 1856, var et særegt Tillæg paa Grund af Krigen, og dersom han derfor skulde, som det Løb i Motiverne til den nævnte Lov, have været stillet aldeles lige med de andre Officerer, saa burde han have haft et Tillæg, ikke af 90 Rbd., men af 133 Rbd. Foruden dette, som han saaledes mener at have et stærkt Billighedskrav paa — jeg troer endog, at hans Ansættelse nærmer sig til, at han skulde have et Netskrav, hvad naturligtvis intet af Udvalgets Medlemmer vil erkjende —, saa opfører han dernæst en Beregning over Tab, han formener at have lidt, dels ved den lavere Pension, han saaledes har haft i en lang Række af Aar, og dels ogsaa af andre Hensyn. Denne Beregning forekommer imidlertid i alt Fald Enkelte af det Mindretal, der anbefaler hans Andragende, at være noget excentrist, men det hele Forhold stiller sig for Mindretallet saaledes, at det troer, at Billighed taler for at udbetale hele dette Spørgsmaal ved at anbefale Manden til en lille Sum eengang for alle. Saaledes er Mindretallets Stilling til dette Andragende. Fleertallet har derimod, som udtalt i Betænkningen, formeent, at der ved den ovennævnte Lov af 1858 var gjort Alt for den Vedkommende, hvad han med Billighed kunde forlange, og at han derfor, uagtet han har gjort nogen Tjeneste i sidste Krig og ogsaa der erhvervet sig meget gode Vidnesbyrd, maatte blive staaende ved, hvad han ved den ovennævnte Lov har opnaaet. — Under Nr. 20 findes et Andra-

gende fra en forhenværende Adjunct i Flensborg, der formener i Henhold til en Paragraph i Loven af 11te Mai 1866 at have faaet udbetalt af Finansministeriet en Sum af circa 74 Rbd. for lidt. Den omtalte Paragraph, som maaskee ikke er de Herrer nærværende, gaaer ud paa, at der gjennem Finansministeriet af en Sum paa i Alt 127,000 Rbd. skulde kunne godtgjøres de fra Holsteen og Slesvig foredrevne Embedsmænd Forskjellen imellem den dem udbetalte Understøttelse eller Pension og deres Embedsgage indtil deres Afstedgelsesdag. Den Uoverensstemmelse, som i dette Tilfælde har været mellem vedkommende Andrager og Finansministeriet, bestaaer deri, at dette opfatter hans Stilling ved Søcadetacademiet som en fast Lærerstilling, medens den Vedkommende har troet, at han kun var Time-lærer, og at hvad han der oppebar ikke kunde komme i Betragtning i det omhandlede Tilfælde. Udvalget er af den Formening, at, da Andrageren er antagen i denne Stilling af Chefen for Skolen og navnlig ikke har noget andet Ansættelsesbeviis end dennes mundtlige Ord, kan hans Ansættelse ikke i mindste Maade sammenlignes med en fast Lærerstilling, og at han derfor har et billigt Krav paa at faae dette Beløb af 74 Rbd. udbetalt af den omhandlede Sum. Det er jo bekjendt, at mange af de Mænd, der ere fuldstændig ligestillede med ham, kunde som Time-lærere her i Byen erhverve accurat det Samme som han, ja, maaskee mere, ved deres Underviisning, og uden at han har nogen større Sikkerhed for at beholde sine Indtægter, end de. Saaledes synes det at fremgaae af Andragendet, og man har derfor som sagt troet, at Billighed talte for at imødekomme den Vedkommende. Han anfører ogsaa, at han for sin Underviisning ikke nyder Mere, end hvad hans Formand havde som Tillæg til sin Officeersgage. Det under Nr. 21 opførte Andragende har Fleertallet foreslaaet henviist til Kirke- og Underviisningsministeren. Det er indgivet af Enken efter afgangne Rector Schow i Slagelse og gaaer ud paa, at hun kan erholde Pension eller Understøttelse af Statskassen. Hun indtraadte i Egtteskab med sin afdøde Mand i 1864; han døde 1866, og hun sidder nu —